Είχαν περάσει 25 χρόνια. Ένα τέταρτο του αιώνα. Για τη ζωή ενός ανθρώπου είναι τεράστιο χρονικό άνοιγμα, για την ιστορία μια **ελάχιστη σχισμή. Τέτοια εποχή, λοιπόν, πριν από 25 χρόνια έκανε εκείνο το βήμα που κάνουν οι περισσότεροι κάτοικοι του πλανήτη και αλλάζουν τη ζωή τους. Το γάμο.**

Για να τελειώνουμε με αυτό το θέμα ασφαλώς και είχε ακούσει τις «Σωκράτειες» ρύσεις πως *«Είτε παντρευτείς, είτε όχι, θα μετανιώσεις»* και πως για έναν αρμονικό γάμο, *«η γυναίκα πρέπει να είναι τυφλή και ο άνδρας κουφός»*
, αλλά δεν ήταν σε θέση να τα εκτιμήσει. Λίγο πριν τα τριάντα του, στα μέσα της δεκαετίας του ’80 είχε άλλες ανησυχίες και προτεραιότητες. Οι πρώτες σκοτεινές πτυχές της ζωής του ανήκαν στο παρελθόν και οι επόμενες ούτε που φαίνονταν στο μέλλον, που ερχόταν χωρίς μεγάλα εμπόδια.

Ετελέσθη λοιπόν το μυστήριο, συγκινήθηκαν οι πρεσβύτεροι, δόθηκαν οι όρκοι αμοιβαίας, αιώνιας πίστης, πλημμύρισε ο τόπος από ευχές, συντελέσθηκαν τα τραπεζώματα, πέρασε και η πρώτη νύκτα του γάμου, που μετά από τόσες ταλαιπωρίες δεν ήταν και τόσο θυελλώδης αλλά τουλάχιστον τηρήθηκαν οι παραδόσεις.

Την επόμενη μέρα μια λαμπρή καλοκαιρινή λιακάδα ανέμενε τους νεόνυμφους που αναχώρησαν για ένα πενθήμερο ταξίδι του Μέλητος.

Το όχημα που τους συνόδευσε στο πρώτο κοινό, με τα δεσμά του γάμου, οδοιπορικό ήταν ένα ρουμπινί Civic. Τρίπορτο, της τρίτης γενιάς. Δεν ανήκε στο ζεύγος. Ήταν το αυτοκίνητο της μητέρας του συζύγου. Διακεκοσμημένο με ένα τακίμι αλουμινένιες ζάντες, μάλλον cosmic
, πατούσε πάνω σε μια διάσταση φαρδύτερα ελαστικά. Η πρώτη φουρνιά με τους 12βάλβιδους κινητήρες. Σπουδαίο αυτοκίνητο. Με βάρος λίγο παραπάνω από τόνο, χωρίς τίποτα από αυτά που σήμερα είναι «εκ των ων ουκ άνευ», όπως κλιματισμό, ηλεκτρονικές και υδραυλικές εφαρμογές, αλλά με χαρακτήρα, με επιδόσεις και ζωντάνια.

Είχε, όπως όλα τα αυτοκίνητα, μια δική του μυρωδιά, έντονη και ευχάριστη όσο ήταν καινούργιο, που για όσους είχαν επισκεφτεί τους χώρους παράδοσης, εκεί στα δαιδαλώδη υ

πόγεια της «Γενικής» στην λεωφόρο Αθηνών, με τον Καούκη επικεφαλής του τμήματος, παρέπεμπε και σε άλλες εικόνες, παραστάσεις.

Όπως και να είχε το θέμα, εκείνο το civic είχε συνοδεύσει τα πρώτα 24ωρα του ζεύγους στη δυτική Ελλάδα, στο νησί των Φαιάκων, στις συγκινητικές νυκτερινές παρελάσεις των πυγολαμπίδων, στα γλυκά βράδια του Ιονίου.

Με το φωτεινό μπεζ εσωτερικό, ένα δέκτη στα μεσαία και στα fm, (τι να τα κάνεις τα υπόλοιπα;), και όμορφο ήσυχο γουργούρισμα στα «ψηλά» από τον ακούραστο 12βάλβιδο κινητήρα.

Πολυχρηστικό επίσης. Το φθινόπωρο, έριχνε το πίσω κάθισμα και εξυπηρετούσε τα κλαδέματα, το καλοκαίρι τραβούσε τη βάρκα, το χειμώνα με ένα σετάκι καδένες προσπέρναγε τα χιόνια. Ούτε 4χ4, ούτε ESP, ούτε ABS, τίποτα.

Σκεφτόταν εκείνο το αυτοκίνητο και θυμόταν πόσο πιο απλή, πιο ζουμερή ήταν η ζωή του. Και δεν ήταν έτσι μόνον επειδή ήταν πιο νέος. Μπορεί να ήταν όλα καλά στο αργυρό Ιωβηλαίο, αλλά γιατί να νοσταλγούσε εκείνες τις στιγμές;